1. En fysisk eller juridisk person er individuelt berørt af en bestemmelse i en forordning, såfremt denne bestemmelse, selv om den er affattet i generelle vendinger, i virkeligheden er en beslutning, som retter sig til flere navngivne adressater.

2. Den omstændighed, at iværksættelsen af en bestemmelse i en forordning kræver, at nationale myndigheder skal træffe gennemførelsesforanstaltninger, er ikke til hinder for, at denne bestemmelse berører de af den omhandlede fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt, når den nationale gennemførelse sker helt automatisk. Dette gælder så meget desto mere, når gennemførelsen ikke sker i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsretsreglerne.

3. Det følger af artikel 14 i Rådets forordning nr. 459/68, at Kommissionens accept af tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side medfører, at antidumpingproceduren afsluttes. Det er derfor retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes såvel med accept af et sådant tilsagn, som med, at Rådet, i medfør af artikel 17 i samme forordning træffer beslutning om, at de beløb, for hvilke Kommissionen i medfør af forordningens artikel 15 havde foreskrevet, at eksportøren eller eksportørerne skulle stille sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, skal oppebæres endeligt.

   Argumentet om, at denne kombination er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordningen, særligt i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10.

4. Når Rådet har udstedt en grundforordning til gennemførelse af et af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsfastsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.

5. Det fremgår af ordlyden af artikel 17 i forordning nr. 459/68, at en beslutning om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal oppebæres endeligt, kun kan vedtages i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold.

   Heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold.

I sag 118/77

IMPORT STANDARD OFFICE (I.S.O.), Paris, repræsenteret af advokat André Simonard, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34B, rue Philippe II,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af Hans-Jürgen Lambers, direktør i Rådets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Paul-François Ryziger, advokat ved Conseil d'État og Cour de Cassation, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. N. Van den Houten, Den europæiske Investeringsbank, 2, Place de Metz,

sagsøgte,

og

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations), Frankfurt, repræsenteret af advokat Dietrich Ehle, Köln, bistået af advokat Roger l'Eleu, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos fr. Jeanne Housse, 21, rue Aldringen,

intervenienter,

angående annullation af Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196/1) om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

a) De relevante retsregler

Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77) (ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. 7. 1973, EFT L 206/3), indeholder udførlige bestemmelser om antidumpingforanstaltninger og om den fremgangsmåde, der herved skal følges. Antidumpingforanstaltninger henhører under EØF's kompetence, som følge af den overførsel af kompetence fra medlemsstaterne, som er sket i henhold til traktatens artikel 113. EØF's system er baseret på EØF-traktatens artikel 113 og er i overensstemmelse med GATT's antidumpingskode (U.N. Treaties Series, Vol. 651, No 840, s. 321 ff.; JO 1968, L 305/12 (o.a. oversættelse på dansk i Lovt. C 1968, s. 131, Bek. nr. 44 af 28. 3. 1968)).

I overensstemmelse med GATT (Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel), bestemmes det i forordningens artikel 2, at en antidumpingtold kan opkræves for ethvert produkt, der er genstand for dumping, når import af et sådant produkt til Fællesskabets marked forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en inden for Fællesskabet bestående erhvervsgren eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren. Artikel 3 indeholder en afgrænsning af dumpingbegrebet, hvorefter et produkt anses for at være genstand for dumping, »når dets eksportpris til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris, der finder anvendelse ... i det oprindelsesland, hvorfra produktet eksporteres«; denne definition uddybes derefter nærmere i artiklen. I artikel 4 defineres begrebet skade.

Den normale procedure begynder med, at en fysisk eller juridisk person eller en sammenslutning indgiver en klage enten til en medlemsstat eller til Kommissionen (artiklerne 6 og 7). En medlemsstat kan ligeledes give underretning til Kommissionen (artikel 8). Hvis klagen forekommer berettiget, indleder Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne en undersøgelse af sagen, og undersøgelsen skal omfatte både spørgsmålet om dumping og skade (artikel 10, stk. 1). De øvrige bestemmelser i forordningens artikler 10 og 11 angår denne undersøgelse. I artikel 10, stk. 4, bestemmes det, at »Kommissionen giver den, der har indgivet klagen, og de klart berørte importører og eksportører ... lejlighed til at undersøge alle oplysninger, der har betydning for varetagelsen af deres interesser, og som anvendes i antidumpingundersøgelsen, såfremt disse ikke er fortrolige i henhold til artikel 11«.

Ifølge artiklerne 12 og 13 nedsættes der et rådgivende udvalg bestående af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationerne i udvalget omfatter især »forekomst og margen af dumping«, »den foreliggende skade og dennes omfang«, og »de foranstaltninger der ... er egnede til at afhjælpe følgerne af dumping«.

Afsluttes konsultationerne — med enstemmighed — med det resultat, at der

ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltning, er proceduren afsluttet. I modsat fald forelægger Kommissionen Rådet en rapport »om resultatet af konsultationerne« samt et forslag til procedurens afslutning. Når Rådet »med kvalificeret flertal godkender Kommissionens forslag, er proceduren afsluttet. Det samme gælder, når Rådet ikke inden en måned har truffet nogen beslutning eller med kvalificeret flertal har anmodet Kommissionen om at genoptage undersøgelsen af sagen« (artikel 14, stk. 1).

Artikel 14, stk. 2, litra a), indeholder følgende bestemmelse:

»Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, eller at indstille eksport af det pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen, efter at være blevet underrettet om de i udvalget afgivne udtalelser, anser denne løsning for acceptabel«.

Ved Rådets forordning nr. 2011/73 (EFT L 206/3) blev følgende bestemmelse tilføjet som nyt litra d):

»Såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10«.

Repræsentanterne for eksportlandet og de direkte berørte parter skal underrettes om procedurens afslutning, som ligeledes offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, såfremt der ikke er særlige grunde til hinder herfor.

I henhold til artikel 15 i forordning nr. 459/68 kan Kommissionen træffe en »midlertidig foranstaltning«, som består i, at der fastsættes en antidumpingtold, dog således at tolden ikke skal betales, men at importørerne skal stille sikkerhed for beløbet, »hvis betaling skal ske i overensstemmelse med den senere af Rådet i henhold til artikel 17 trufne beslutning«.

Artikel 17, der angår spørgsmålet om, hvad der endeligt skal ske med den midlertidige told, har følgende ordlyd:

»1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen, efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser, et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2 nævnte spørgsmål.

2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told, skal tages endeligt til indtægt. (O.a.: affattelsen på fransk (»le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement perçu«) svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 (»les montants garantis à titre de droit provisoire ... seront perçus définitivement«); de tilsvarende udgaver af bestemmelserne på dansk er ikke identiske).

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot en trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger«.

Antidumpingtold pålægges ved forordning (artikel 19, stk. 1). Det bestemmes i artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 459/68

i overensstemmelse med artikel 8, litra b) i GATT's antidumpingkode, at produkterne skal beskrives ved hjælp af bl.a. en angivelse af leverandøren. Ifølge samme artikels stk. 2 kan denne regel kun fraviges, såfremt det af praktiske grunde ikke er muligt at nævne alle leverandørerne.

Importører, som ønsker at godtgøre, at produkter, der er undergivet antidumpingtold, ikke er genstand for dumping, kan benytte den administrative klageadgang i artikel 19, stk. 4.

b) De faktiske omstændigheder

Ved skrivelse af 15. oktober 1976 indgav Committee of the European Bearing Manufacturer's Associations, som på dette tidspunkt ikke havde status som juridisk person, og som var en sammenslutning af de i alt tre henholdsvis tyske, britiske og franske erhvervsorganisationer, en klage til Kommissionen over dumping fra japanske rulningslejeproducenters side.

Efter konsultationer med medlemsstaterne besluttede Kommissionen den 9. november 1976 at indlede en officiel antidumpingundersøgelse. Den underrettede den japanske mission herom, og den sendte spørgeskemaer til alle kendte importører og eksportører og offentliggjorde den foreskrevne meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 13. november 1976 (EFT C 268/2).

Efter at spørgeskemaerne var returneret, blev der den 18. og 19. januar 1977, afholdt et møde mellem de europæiske og japanske producenter for at give disse lejlighed til gensidigt at udveksle synspunkter og argumenter.

Ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34/60), forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 (EFT L 112/1) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på 20 % for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan. Toldsatsen blev dog fastsat til 10 % for varer, som fremstilledes og eksporteredes af Nachi Fujikoshi Corp. og Koyo Seiko Co., Ltd.

I mellemtiden foretog Kommissionen i månederne februar til april 1977 en undersøgelse hos de japanske selskabers europæiske (franske, britiske og tyske) datterselskaber. Da datterselskaberne var forbundet med produktionsselskaberne, beregnede Kommissionen eksportpriserne på grundlag af »den pris, til hvilken det importerede produkt første gang videresælges til en uafhængig køber« (artikel 3, stk. 3). På grund af det store antal forskellige kategorier af produkter på markedet udvalgte Kommissionen for hver virksomhed en række repræsentative produkter, og beregnede den gennemsnitlige pris. Endelig blev de konstaterede priser nedsat med faste procentsatser, for således at beregne den eksportpris, som skulle sammenlignes med de indenlandske priser.

Fra den 18. til den 28. april 1977 blev der i Japan gennemført en undersøgelse hos de fire største producenter af en gruppe sagkyndige fra Kommissionen i samarbejde med en revisor, en sagkyndig fra Det forenede Kongerige og en sagkyndig fra Forbundsrepublikken Tyskland.

Fra slutningen af maj til slutningen af juni 1977 fandt der drøftelser sted mellem Kommissionen og de japanske producenter af rulningslejer om et eventuelt tilsagn om prisændringer. Efter fire ugers drøftelser gav de fire største japanske producenter den 20. juni 1977 skriftlige tilsagn om prisforhøjelser.

Den 26. juli 1977 traf Rådet de endelige foranstaltninger ved at udstede forordning nr. 1778/77 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan.

I forordningens artikel 1 bestemmes det, at der indføres en endelig antidumpingtold på 15 %, hvis anvendelse imidlertid suspenderes. I artikel 2 pålægges det Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne at overvåge, at »de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske kuglelejefabrikanter har afgivet, overholdes«, og det bestemmes, at Kommissionen, hvis den konstaterer, at »disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt« omgående ophæver suspensionen af den endelige told efter samråd med medlemsstaterne i det i artikel 12 i forordning nr. 459/68 omhandlede rådgivende udvalg, som indkaldes inden fem dage.

I medfør af artikel 17, stk. 2, litra a) i forordning nr. 459/68 bestemmer artikel 3 i forordning nr. 1778/77 følgende:

»De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordning (EØF) nr. 261/77, forlænget ved forordning (EØF) nr. 944/77, med hensyn til produkter fremstillet og udført af følgende fabrikanter, oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning: Koyo Seiko Company Limited, Nachi Fujikoshi Corporation, NTN Toyo Bearing Company Limited, Nippon Seiko K.K.«.

Forordning nr. 1778/77 blev offentliggjort i de Europæiske Fællesskabers Tidende den 3. august 1977 (L 196/1).

Samme dato accepterede Kommissionen de japanske producenters tilsagn af 20. juni 1977.

c) Sagens genstand

Det er mod forordning nr. 1778/77, at sagsøgerne, der er eneimportører til Frankrig af kuglelejer af mærket Nachi Fujikoshi, har rettet nærværende søgsmål.

Sagsøgerne gør gældende, at der ikke er ført bevis for den dumpingpraksis, der hævdes at være foretaget, hverken efter almindelige retsregler eller efter kravene i fællesskabsbestemmelserne.

d) Retsforhandlingerne

Stævningen er registreret i Domstolens justitskontor den 8. oktober 1977.

Efter begæring fra »Federation of European Bearing Manufacturers' Associations« (FEBMA), registreret i Domstolen den 4. november 1977, fik denne sammenslutning ved Domstolens kendelse af 30. november 1977 tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for den sagsøgte, Rådet.

Ved processkrift indgivet den 30. november 1977 har Rådet i henhold til procesreglementets artikel 91 påstået sagen afvist før behandlingen af realiteten. Intervenienterne har afgivet indlæg om afvisningspåstanden den 15. februar 1978 og sagsøgerne den 6. marts 1978.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen ved kendelse af 12. april 1978 besluttet at henskyde formalitetsspørgsmålet til afgørelse ved den endelige dom.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har imidlertid, i medfør af artikel 21 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, anmodet sagsøgerne og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om at besvare visse spørgsmål.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstand:

»forordning« nr. 1778/77 af 26. juli 1977 annulleres.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— sagen afvises,

— frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes at afholde samtlige sagsomkostninger.

Intervenienterne har nedlagt følgende påstande:

— afvisning, subsidiært frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes at afholde samtlige sagsomkostninger, herunder intervenienternes omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Vedrørende formaliteten

Sagsøgerne har i stævningen anført, at søgsmålet efter traktatens artikel 173, stk. 2 må antages til realitetspåkendelse.

Ifølge Domstolens praksis må forordning nr. 1778/77, betragtes som en beslutning. Dette fremgår allerede af forordning nr. 459/68, der, skønt dens artikel 19 udtaler, at antidumpingtold pålægges ved forordning, i artikel 15, stk. 1, litra a), og artikel 16, stk. 1, bestemmer, at iværksættelsen sker ved beslutning.

Det er åbenbart, at den anfægtede retsakt berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt i deres egenskab af eneimportører til Frankrig af kuglelejer af mærket Nachi Fujikoshi, for hvilke der er opkrævet den pålagte antidumpingtold.

Hertil kommer, at sagsøgerne af Kommissionen blev inddraget i antidumpingproceduren. I øvrigt blev den anfægtede forordning meddelt til sagsøgerne af Kommissionen.

Rådet anfører i sin begæring om sagens afvisning og i sit svarskrift, at den anfægtede retsakt ikke berører sagsøgerne, hverken umiddelbart eller individuelt.

Den anfægtede forordning er udstedt på grundlag af objektivt fastslåede omstændigheder i form af foreliggende dumping på Fællesskabets marked og skade påført den europæiske industri. Forordningen er en generel foranstaltning, der omfatter alle importører af varer omfattet af antidumpingtold. Importørerne er omtalt abstrakt og ikke ved individuelle kendetegn, der adskiller dem fra andre virksomheder i samme branche.

I øvrigt er gruppen af kuglelejeimportører i Fællesskabet ikke nær så begrænset, som man skulle tro, idet den, ifølge Rådet, omfatter 267 importører.

Det kan ikke sluttes, at sagsøgerne er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, fordi de var blandt de virksomheder, der indgik i Kommissionens undersøgelse. Det forhold, at Kommissionen gav meddelelse til sagsøgerne om den anfægtede forordning, var et udtryk for almindelig imødekommenhed og giver dem ikke søgsmålskompetence i henhold til artikel 173, stk. 2.

Heller ikke den omstændighed, at sagsøgerne er eneimportører i Frankrig af Nachi Fujikoshi-kuglelejer betyder, at de

er individuelt berørt. De skal muligvis betale antidumpingtold, hvilket imidlertid ikke skyldes et særligt forhold eller en individuel handlemåde hos dem, men ganske enkelt, at de indfører varer pålagt antidumpingtold, hvilket er et helt objektivt kriterium.

Intervenienterne anfører, at forordningen er en foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt beskrevne situationer og som medfører retsvirkninger for persongrupper, der er angivet alment og abstrakt. I øvrigt har sagsøgerne ingen retlig interesse i at anfægte artikel 1 i forordning nr. 1778/77, så længe antidumpingtolden er suspenderet i medfør af artikel 2. Overtrædelse af det af Nachi afgivne tilsagn med den virkning, at suspensionen ophørte, ville ikke berøre sagsøgerne anderledes, end det ville berøre enhver anden importør.

Artikel 3 i forordning nr. 1778/77 berører ikke sagsøgerne individuelt i dette ords betydning i traktatens artikel 173. I øvrigt har sagsøgerne adgang til at anfægte opkrævningen af den midlertidige told over for dels de nationale administrative myndigheder, dels de nationale domstole.

I replikken anfører *sagsøgerne,* at de almindelige regler om antidumping er indeholdt i grundforordning nr. 459/68, der er en egentlig generel restakt, hvorimod den anfægtede retsakt kun er en konkret gennemførelsesakt vedrørende bestemte produkter.

Denne gennemførelsesakt gælder ikke for 267 importører, men kun for ganske få, nemlig dels for de fire producenters datterselskaber, dels den eneste uafhængige importør, sagsøgerne.

Sagsøgerne er berørt individuelt derved, at de blev inddraget i undersøgelsen. Den anfægtede forordning tilhører i øvrigt en særlig kategori af foranstaltninger, der kun kan gennemføres på grundlag af resultaterne af en sådan undersøgelse.

I øvrigt berører især artikel 3 i forordning nr. 1778/77 sagsøgerne umiddelbart.

I tilknytning til intervenienternes indlæg anfører sagsøgerne endvidere, at de har anfægtet forordningen i sin helhed, da dens enkelte artikler udgør et hele. Sagsøgernes retlige interesse skyldes, at der er blevet pålagt midlertidig antidumpingtold. En endelig oppebørsel af den foreløbige told vil kun være tænkelig, såfremt den endelige told indføres på behørig måde. Gyldigheden af artikel 3 er knyttet til gyldigheden af artikel 1, hvilket betyder, at sagsøgerne berøres af begge bestemmelser. Når intervenienterne hævder, at sagsøgerne ikke berøres umiddelbart og individuelt af artikel 3, er det aldeles misvisende.

I duplikken behandler *Rådet* på ny spørgsmålet om den anfægtede retsakts forordningskarakter. Retsakten bygger på et faktum — en eksisterende dumpingpraksis — og udtrykker ikke nogen vurdering af en eller flere bestemte virksomheders handlemåde. Antidumpingtold udgør ikke en sanktion mod bestemte virksomheder, men er et middel, der står til rådighed for Fællesskabets myndigheder til genoprettelse af markedets normale funktion.

Med hensyn til spørgsmålet, om sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt, bemærker Rådet, at hvis man antog, at den anfægtede retsakt var rettet mod bestemte, navngivne virksomheder, ville man heraf se den manglende søgsmålskompetence, da sagsøgerne ikke er blandt de virksomheder, som er nævnt i forordningen, og dumpingen i øvrigt

fandt sted inden den af sagsøgerne udførte virksomhed.

Rådet anfører videre, at det fremgår af sagsøgernes indlæg, at søgsmålet først og fremmest er rettet mod artikel 3 og de gennemførelsesforanstaltninger, som nationale myndigheder har truffet i henhold til denne bestemmelse. Sagsøgerne kan imidlertid ikke indbringe spørgsmål vedrørende sådanne nationale gennemførelsesforanstaltninger for Domstolen.

Intervenienterne bestrider sagsøgernes »enhedsteori«. Sagsøgerne berøres ikke umiddelbart af artikel 3 i den anfægtede forordning, når de ikke har godtgjort selv at have betalt den midlertidige told, der blev beordret opkrævet. De er heller ikke umiddelbart og individuelt berørt, idet forordningen gælder for alle importører af de pågældende produkter. Det må afvises, at spørgsmålet, om en retsakt er konkret eller har forordningskarakter, beror på antallet af personer, som den kan berøre.

Vedrørende realiteten

Med hensyn til sagens realitet har *sagsøgerne*, til støtte for påstanden om forordningens annullation, påberåbt sig overtrædelse af traktaten eller reglerne om traktatens gennemførelse samt magtfordrejning.

1. Overtrædelse af traktaten

Der foreligger overtrædelse af såvel almindelige retsgrundsætninger, som af grundforordning nr. 459/68.

a) Overtrædelse af almindelige retsgrundsætninger

Almindelige retsgrundsætninger tillader ikke en betinget sanktion, medmindre der er udtrykkelig hjemmel hertil. Efter fællesskabsretten har Rådet derfor — modsat dets egen opfattelse — ikke beføjelse til at indføre en endelig antidumpingtold under en suspensiv betingelse, medmindre der er hjemmel hertil enten i selve traktaten eller i en generel retsakt, såsom en grundforordning.

De *sagsøgte* og *intervenienterne* anfører heroverfor, at indførelsen af en antidumpingtold, der i første række er en politisk afgørelse, på ingen måde udgør en sanktion af nogen art. Afgørelsen, om der skal træffes en sådan foranstaltning, sker under en meget vid skønsfrihed. Indførelsen af en suspenderet told er blot en udnyttelse af antidumpingreglerne, som ikke er Rådet forbudt.

I replikken anfører *sagsøgerne*, at fællesskabsmyndighedernes handlemåde i nærværende sag udgør en krænkelse af retssikkerhedsprincipper. Det fremgår af grundforordningen og især af dennes artikel 17, at der med hensyn til antidumpingtolden nødvendigvis er sammenhæng mellem indførelsen af en endelig told og en endelig oppebørsel af midlertidig told. Endelig oppebørsel af den midlertidige told er kun berettiget ved en vedvarende overtrædelse, mens indgåelsen af aftaler logisk må medføre, at opkrævningen bortfalder.

Fællesskabsmyndighederne befandt sig i følgende dilemma: i betragtning af det afgivne tilsagn, kunne de ikke med nogen rimelighed indføre en endelig told; de kunne heller ikke foreskrive endelig oppebørsel af den foreløbige told, uden at der blev indført en endelig told. Heraf knebet med at indføre en suspensivt betinget, endelig told for derved at skabe det nødvendige grundlag for endelig oppebørsel af en foreløbig told, og med det kneb er der sket en krænkelse af virksomhedernes krav på

retssikkerhed. Princippet »det mindre i det mere« kan ikke påberåbes under disse omstændigheder.

I duplikken bemærker *Rådet,* at retssikkerhedsprincipper ikke er blevet krænket i den foreliggende sag og anfører videre, at disse principper angår andre situationer. Når det gøres gældende, at der skulle være brugt et kneb for at opnå endelig opkrævning af den foreløbige told, er det det samme som at hævde, at indførsel af varer ved hjælp af dumping ikke behøvede at få konsekvenser, såfremt eksportøren mod slutningen af undersøgelsen og lige før indførelsen af en endelig told afgav tilsagn om at fjerne dumpingmargenen.

Artikel 14, stk. 2, litra a), i grundforordningen, der giver Kommissionen mulighed for at afslutte undersøgelsen, giver den tillige mulighed for at forelægge forslag for Rådet, såfremt det fremgår af dens resultater, at Fællesskabets interesser kræver en fællesskabsforanstaltning.

Intervenienterne gentager, at antidumpingtolden ikke har karakter af en sanktion.

b) Krænkelse af kompetencefordelingen mellem Rådet og Kommissionen i henhold til grundforordning nr. 459/68

Sagsøgerne anfører, at ifølge denne fordeling er alene Rådet beføjet til at pålægge en sanktion i form af endelig antidumpingtold, hvorimod Kommissionen kun træder til undtagelsesvis og i begrænset omfang for at bistå Rådet med at fastsætte dumpingmargenen og i påkommende tilfælde træffe en midlertidig foranstaltning.

Kommissionen har i medfør af artikel 2, stk. 1, i den anfægtede forordning givetvis beføjelse til at føre nøje kontrol med overholdelsen af de afgivne tilsagn, men anerkendelse af en beføjelse til en øjeblikkelig ophævelse af suspensionen *uden fornyet undersøgelse af forholdene,* overskrider derimod langt Kommissionens beføjelser i henhold til grundforordningen og strider klart mod bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra d), i forordning nr. 459/68. Efter den i grundforordningen fastsatte procedure kan en overtrædelse af et tilsagn kun fastslås og belægges med sanktion *efter at Kommissionen har genoptaget undersøgelsen af forholdene.* Artiklerne 1 og 2 i den anfægtede forordning følger ikke de anførte regler.

Som svar herpå anfører *Rådet,* at dette klagepunkt ganske klart udspringer af et umoralsk og retsstridigt ærinde, idet det i virkeligheden har til formål at hindre genindførelsen af antidumpingtold i tilfælde af, at de japanske producenter overtræder deres tilsagn.

Ifølge *Rådet* og *intervenienterne* er den påberåbte bestemmelse i artikel 14 ikke anvendeligt, da bestemmelsen kun omhandler den situation, hvor proceduren er afsluttet. I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid ikke afsluttet proceduren, specielt fordi de afgivne tilsagn ikke havde tilbagevirkende gyldighed og desuden ikke betød øjeblikkelig fjernelse af dumpingen.

Det er rigtigt, at Rådet kunne have fulgt de almindelige regler og have anmodet Kommissionen om at få forelagt eventuelle overtrædelser af tilsagnene. En sådan procedure ville imidlertid have været besværlig og vanskelig at følge, hvorfor der valgtes den løsning, at Rådet til Kommissionen delegerede en beføjelse til at ophæve suspensionen af tolden, hvilken beføjelse har hjemmel i artikel 155 i traktaten, eftersom den er begrundet med praktisk nødvendighed.

I replikken anfører sagsøgerne, at bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra d), stadig finder anvendelse, selv om proceduren blev afsluttet ved en rådsbeslutning, der

tog hensyn til de afgivne tilsagn, som sket her i sagen. Rådet kunne ikke undlade at anvende »de almindelige retsregler« (droit commun). Den omstændighed, at disse regler besværliggør proceduren, er ikke gyldig grund til at fravige dem.

Når der er tale om at ændre en betinget told til en ubetinget, så overskrider de beføjelser, der er overladt Kommissionen, grænserne for begrebet gennemførelse og går dermed ud over artikel 155 i traktaten.

Sagsøgerne bestrider, at princippet »nemo auditur suam turpitudinem allegans« — som i øvrigt endnu ikke er stadfæstet af Domstolen — kan anvendes på den foreliggende sag.

I duplikken fastholder *Rådet,* at sagen må afvises i medfør af princippet »nemo auditur suam turpitudinem allegans«. Endvidere at bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra d), i grundforordning nr. 459/68 er uanvendelig i nærværende sag. Rådet tilføjer, at det efter indholdet af de afgivne tilsagn vanskeligt kunne undlade at suspendere antidumpingtolden (i hvert fald for tiden efter indførelsen af prisforhøjelser).

c) Overtrædelse af grundforordningens artikel 19, stk. 3

Denne bestemmelse, der fastsætter, at størrelsen af antidumpingtold ikke kan overstige den konstaterede dumpingmargen, er overtrådt med det i artikel 1 og 2 i den anfægtede forordning indførte system. Dette system kan nemlig resultere i en antidumpingtold på 15 % som sanktion over for et brud på de afgivne tilsagn, selv om der ved bruddet et tale om en dumpingmargen med en mindre procentdel.

Som ovenfor under b) rejser *Rådet* i sit svarskrift også her spørgsmålet om søgsmålsgrundens afvisning ud fra princippet »nemo auditur suam ...«. Søgsmålsgrunden er i øvrigt ikke baseret på nogen aktuel interesse og er af rent hypotetisk art.

Rådet og *intervenienterne* anfører endvidere, at det her omhandlede anbringende er uholdbart, idet de af sagsøgerne fremførte situationer altid kan opstå, hvor der anvendes en endelig told. I disse tilfælde har de berørte adgang til det i artikel 19, stk. 4, i forordning nr. 459/68 angivne retsmiddel.

I *sagsøgernes* replik udtales det, at der foreligger aktuel interesse. I øvrigt er det sagsøgernes ret at godtgøre det indførte systems retsstridighed ved at påvise dets usædvanlige konsekvenser.

I betragtning af Rådets øvrige argumenter, der må betegnes som selvmodsigende, er det et spørgsmål, om det ikke havde været mere logisk at afvente en eventuel overtrædelse af de afgivne tilsagn og først derefter indføre den endelige told på basis af og med kendskab til den konstaterede dumpingmargen på dette tidspunkt.

I *Rådets* duplik påberåbes fransk retspraksis til støtte for, at sagsøgernes anbringende er uholdbart, og det bestrides, at Rådets argumentation er selvmodsigende.

Ifølge *intervenienterne* viser erfaringen, at sagsøgernes argumenter er af rent teoretisk art.

d) Overtrædelse af grundforordningens artikel 19, stk. 2, litra a)

I strid med den i overskriften anførte bestemmelse ville ophævelse af suspensionen, i medfør af den anfægtede forordnings artikel 2, få tilbagevirkende gyldighed, idet det følger af almindelige civilretlige principper, at opfyldelse af en betingelse har tilbagevirkende gyldighed.

Heroverfor anfører *Rådet* og *interve*nienterne, at der med dette anbringende sker en fejlagtig sidestilling mellem en suspensiv betingelses virkning på en civilretlig forpligtelse og en offentlig myndigheds suspension af virkningerne af en af dens afgørelser. Når suspensionen af tolden er fastsat i artikel 1 i den anfægtede forordning, betyder ophævelse af suspensionen blot, at der opkræves told på varer, der indføres efter suspensionens ophævelse.

2. Magtfordrejning

Den anfægtede forordning nr. 1778/77 indebærer magtfordrejning, idet den pålægger en egentlig betinget straf, og der begås hermed en uret, der skærpes som følge af de foreliggende tilsagn.

Alle de procedurer, der forud var indledt af Kommissionen i henhold til grundforordningen, blev (med en enkelt undtagelse) indstillet og gav ikke anledning til en beslutning fra Rådet, utvivlsomt fordi fællesskabsmyndighederne, efter de berørte parters tilsagn om at ændre priser, gav afkald på at beholde sikkerheden (den foreløbige told).

Den nævnte undtagelse (jf. Rådets forordning nr. 316/77 af 14. 2. 1977, EFT L 45, s. 4) gav anledning til indførelse af en endelig antidumpingtold, fordi der ikke blev afgivet tilsagn om prisændring.

Denne undtagelse bekræfter modsætningsvis, at magtfordrejningen i den foreliggende sag er ganske åbenbar.

Rådet er ude af stand til at se, hvori den påståede magtfordrejning skulle bestå. Kommissionens praksis fra tidligere tilfælde er ikke bindende for Rådet. I øvrigt kan den af Kommissionen anlagte fremgangsmåde ikke hindre Rådet i at ændre sin politik.

Sagsøgerne fastholder, at grundforordningen gør endelig oppebørsel af en foreløbig told afhængig af indførelsen af en endelig told, hvilken indførelse kun er berettiget i tilfælde af en vedvarende overtrædelse. Da der i nærværende sag ikke foreligger en sådan overtrædelse, foreligger der magtfordrejning.

Rådet anfører, at det foreliggende anbringende, således som det fremstilles i sagsøgernes replik, er vidt forskelligt fra det, som blev angivet i deres stævning. Det nye anbringende, der dermed er fremført, et et rent postulat. På den pågældende dag, hvor Rådet traf beslutning, havde de japanske virksomheder afgivet tilsagn om prisforhøjelse, men kun med virkning for fremtiden, således at der må siges at have foreligget dumping ved udstedelsen af forordning nr. 1778/77. Suspension af den indførte told var derfor et udtryk for imødekommenhed.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. og 11. januar 1979.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. februar 1979.

Præmisser

1 Ved stævning dateret den 8. oktober 1977, indgået til Domstolens justitskontor den 7. oktober s.å., har sagsøgerne Import Standard Office, Paris (herefter benævnt »I.S.O.«), i henhold til traktatens artikel 173 anlagt sag ved Domstolen mod Rådet med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 196, s. 1).

2 Ved begæring af 4. november 1977 har Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for én af de sagsøgte, Rådet, hvilket blev imødekommet ved Domstolens kendelse af 30. november 1977.

3 I begyndelsen af 1977 indledte Kommissionen i henhold til artikel 10 i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77), en undersøgelse for at afgøre, om det var nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod dumping af kuglelejer og koniske rullelejer fra japanske producenters side;

4 i medfør af artikel 10, jf. artikel 15, i forordning nr. 459/68 indførte Kommissionen ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34, s. 10) en midlertidig antidumpingtold på 20 %, for to producenters vedkommende dog kun på 10 %, for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan, og denne midlertidige told blev forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 af 3. maj 1977 (EFT L 112, s. 1) i medfør af artikel 16 i grundforordningen, nr. 459/68;

5 under den af Kommissionen indledte procedure påtog de fire største producenter sig frivilligt den i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 459/69 omhandlede forpligtelse, idet de den 20. juni 1977 gav skriftligt tilsagn om at ændre deres priser, således at dumpingmargenen faldt bort, hvilket skulle medføre en forhøjelse af deres eksportpriser på 20 %;

6 derefter belv der ved Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 i medfør af artikel 17 i forordning nr. 459/68 indført en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter, dog således at tolden straks suspenderedes samtidig med, at det bestemtes, at med hensyn til produkter eksporteret af de fire største japanske producenter skulle de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordningerne nr. 261/77 og nr. 944/77, oppebæres endeligt.

7 Det er under sagen ikke bestridt, at I.S.O. er eneeksportør til Frankrig af de i sagen omhandlede kuglelejer af mærket Nachi Fujikoshi (herefter benævnt »Nachi«), den ene af de fire største japanske producenter.

Vedrørende formaliteten

8 Rådet har nedlagt påstand om, at søgsmålet afvises, idet det har anført, at den anfægtede retsakt er en forordning, og at sagsøgerne derfor ikke kan stille krav om annullation i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2;

9 Rådet har anført, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om en beslutning, som er truffet i form af en forordning, idet forordning nr. 1778/77 efter sit indhold indfører en general ordning, som angår alle de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, og som ifølge artikel 19, stk. 1, i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører EØF (EFT 1968 (I), s. 77), skal indføres ved forordning.

10 Hertil har sagsøgerne anført, at den anfægtede retsakt, selv om den er affattet i abstrakte vendinger, i virkeligheden kun angår Nachi Fujikoshi og tre andre japanske virksomheder, som producerer de omhandlede produkter (herefter benævnt: de største producenter) samt disse virksomheders datterselskaber og eneimportører inden for Fællesskabet;

11 den undersøgelse, som gik forud for udstedelsen af forordning nr. 1778/77, omfattede kun undersøgelser først hos de europæiske datterselskaber og eneimportører og dernæst hos de største producenter i Japan;

12 foranstaltningens konkrete karakter bestyrkes af, at den indførte antidumpingtold straks suspenderes i artikel 1, stk. 2, idet suspensionen i tredje- og andensidste betragtning begrundes med, at de fire største japanske fabrikanter har forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser;

13 den konkrete karakter bestyrkes endvidere af artikel 3 i forordning nr. 1778/77, hvorefter de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, kun oppebæres endeligt for så vidt angår produkter fremstillet og udført af de fire største producenter;

14 den anfægtede retsakt er derfor efter sagsøgernes opfattelse en beslutning, som kun angår de største producenter og deres datterselskaber og eneimportører, og som derfor bør anses som en til dem rettet beslutning, der er udstedt i form af en forordning.

15 Det bør nævnes, at der bestod så nær en forbindelse mellem Nachi og I.S.O., at Kommissionen under sagens undersøgelse fandt, at de særlige bestemmelser i artikel 3, stk. 3, i grundforordningen nr. 459/68 skulle anvendes på dem for så vidt angår eksportpriserne;

16 under disse omstændigheder må det antages, at de foranstaltninger, der specielt omhandler produkter fra Nachi Fujikoshi, og som berører Nachi Fujikoshi umiddelbart og individuelt, berører I.S.O. umiddelbart og individuelt.

17 Forordning nr. 1778/77 indeholder i det væsentlige tre bestemmelser:

— i artikel 1 indføres der en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, men tolden suspenderes straks, jf. dog forordningens artikel 2,

— i artikel 2 reguleres kontrollen med de forpligtelser, de største producenter afgav, og Kommissionen bemyndiges til at bringe suspensionen til ophør, dersom den konstaterer, at forpligtelserne omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt,

— i artikel 3 bestemmes det med hensyn til produkter fremstillet af de største producenter, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til de tidligere udstedte forordninger om indførelse af en midlertidig told, oppebæres endeligt;

18 de tre artikler vil være at behandle hver for sig med henblik på afgørelsen af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

19 Det fremgår af tredje- og andensidste betragtning i forordning nr. 1778/77, at den endelige antidumpingtold blev suspenderet i artikel 1, stk. 2, fordi »de fire største japanske fabrikanter ... over for Kommissionen [har] forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser«;

20 da »det ... imidlertid [er] nødvendigt, at Kommissionen nøje overvåger, at forpligtelserne respekteres, og at den øjeblikkeligt skrider ind, dersom disse krænkes, omgås eller opsiges«, bestemmes det i forordningens artikel 2, at »Kommissionen ... i samarbejde med medlemsstaterne nøje [overvåger], at de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske ... fabrikanter har afgivet, overholdes«, og at den »[omgående] ophæver ... suspensionen«, dersom den konstaterer, »at disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt«.

21 Det følger af de nævnte betragtninger i forordningen, at de omtvistede foranstaltninger i det foreliggende tilfælde — uanset af hvilken karakter en indførelse af en suspenderet antidumpingtold måtte kunne være i andre tilfælde — som en supplerende sanktion skal sikre, at de nævnte forpligtelser nøje overholdes;

22 selv om artikel 1 er affattet i generelle vendinger, angår den derfor i virkeligheden kun den situation, de største japanske producenter, herunder Nachi, befinder sig i, og disse producenter berøres som følge af deres tilsagn om prisændringer umiddelbart og individuelt;

23 sagen kan derfor antages til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artiklerne 1 og 2.

24 For så vidt angår sagens antagelse til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artikel 3, må denne bestemmelse betragtes som en til flere adressater rettet beslutning;

25 selv om det forhold, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, oppebæres endeligt og efter sin art umiddelbart berører enhver importør, som under anvendelsesområdet for en sådan told har importeret de omhandlede produkter, gælder der det særlige for artikel 3, at den ikke angår alle importørerne, men kun de af dem, som har importeret produkter fremstillet af de i artiklen anførte fire største japanske producenter;

26 Rådet og intervenienterne har anført, at importørerne kun berøres umiddelbart af gennemførelsesbestemmelser udstedt af de nationale myndigheder og derfor i givet fald skulle indbringe spørgsmålet for de nationale retter, men de overser herved, at gennemførelsen sker helt automatisk og i øvrigt ikke i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsreglerne;

27 følgelig berøres importørerne umiddelbart og individuelt af artikel 3 i forordning nr. 1778/77 og det af I.S.O. som eneimportør af Nachi's produkter anlagte søgsmål kan følgelig antages til realitetsbehandling.

Vedrørende annullationssøgsmålets realitet

28 For så vidt angår artiklerne 1 og 2 forordning nr. 1778/77 har sagsøgerne i det væsentlige anført, at forordning nr. 459/68 ikke giver hjemmel for samtidig at indføre en endelig antidumpingtold og at acceptere tilsagn om prisændringer fra de berørte producenters side.

29 Hertil har Rådet og intervenienterne anført, at den anfægtede forordning ikke alene er udstedt med hjemmel i grundforordningen, men også i traktatens artikel 113, og at denne traktatsbestemmelse, som giver Rådet bemyndigelse til at træffe handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger i tilfælde af dumping, giver Rådet hjemmel til, uafhængigt af bestemmelserne i forordning nr. 459/68, at udstedte en ad hoc-forordning;

30 Rådet og intervenienterne har endvidere anført, at Rådet i det foreliggende tilfælde må antages at have benyttet sig heraf;

31 de har endelig anført, at det — eftersom der under Kommissionens undersøgelse blev konstateret en dumpingmargen til skade for Fællesskabets industri

på mindst 15 %, og Nachi gennem sit tilsagn forudsætningsvis anerkendte, at der forelå en dumpingsmargen på 20 % — ville være lidet tilfredsstillende, at skulle indlede en ny undersøgelse, såfremt tilsagnet ikke blev overholdt, og mere hensigtsmæssigt i et sådant tilfælde at ophæve suspensionen af den endelige told, som er pålagt på grundlag af fuldt ud påviste faktiske omstændigheder.

32 Det bestemmes i artikel 14, stk. 1, i grundforordningen, nr. 459/68, som ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. juli 1973 (EFT L 206, s. 3), at »proceduren« er »afsluttet«, hvis det »... efter afslutningen af konsultationerne ... [viser ... sig], at der ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltninger« og derefter i stykke 2:

»a) Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, eller at indstille eksport af det pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel.

b) Har Kommissionen i henhold til foranstående litra a) accepteret den deri nævnte forpligtelse, afsluttes (o.a.: rettere: gennemføres eller fuldføres (FR: »l'enquête sur le préjudice est néanmoins achevée«) undersøgelsen af skadespørgsmålet alligevel, når eksportørerne ønsker dette, eller når Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i udvalget afgivne udtalelser beslutter det. Konstaterer Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser, at der ikke foreligger skade, bortfalder eksportørernes forpligtelse af sig selv, medmindre disse bekræfter, at den fortsat skal gælde.

c) Eksportørerne kan afstå fra at påtage sig sådanne forpligtelser eller vægre sig ved at efterkomme en tilsvarende opfordring fra Kommissionen uden dermed at skade deres sag. Det står dog Kommissionen frit at slutte, at truslen om skade med større sandsynlighed vil udvikle sig til en skade, såfremt dumpingimporten fortsætter.

d) Såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10;

e) artikel 18, stk. 1, anvendes mutatis mutandis på forpligtelser, som eksportørerne har indgået på grundlag af denne artikel. Enhver ændring af disse forpligtelser foretages efter fremgangsmåden i denne artikel«;

33 for det tilfælde, at undersøgelsesproceduren i sagen fortsættes, indeholder artikel 17 i samme forordning derimod følgende bestemmelse:

»1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2 nævnte spørgsmål.

2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told, skal tages endeligt til indtægt. (O.a.: affattelsen på fransk (»le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement perçu«) svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 (»les montants garantis à titre de droit provisoire . . . seront perçus définitivement«); de tilsvarende udgaver af bestemmelserne på dansk er ikke identiske).

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot en trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger«;

34 på baggrund af disse bestemmelser er det retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes både med, at Kommissionen accepterer et tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side, og med, at Rådet på forslag af Kommissionen indfører en endelig antidumpingtold.

35 Argumentet om, at tilsagnet i det foreliggende tilfælde først blev underskrevet efter sagens undersøgelse, kan ikke accepteres, idet sagens undersøgelse først afsluttes, når Kommissionen forelægger sine forslag for Rådet, og det står fast, at tilsagnet blev underskrevet den 20. juni 1977 før mødet den 21. juni 1977 i det rådgivende udvalg, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 459/68;

36 Kommissionen omtalte tilsagnene i sit forslag af 4. juli 1977 til Rådet og betegnede dem deri som »acceptable«;

37 som anført ovenfor blev de samme tilsagn omtalt af Rådet som allerede foreliggende og gyldige såvel i betragtningerne til som i selve bestemmelserne i forordning nr. 1778/77;

38 den omstændighed, at Kommissionen først den 3. august 1977 gav meddelelse om, at den accepterede tilsagnene, kan ikke betragtes som et tegn på, at tilbudene blev accepteret »med forbehold af«, at der som en sanktion blev indført en suspenderet endelig antidumpingtold;

39 tværtimod fremgår det af ordlyden i artikel 17, at et tilsagn om prisændringer fra eksportørens side medfører, at proceduren afsluttes, således at det er udelukket at anvende artikel 17 i forordning nr. 459/68;

40 når det i artikel 14 hedder, at denne retsvirkning kun indtræder, »såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel«, betyder dette på ingen måde, at Kommissionen og i givet fald Rådet kan fortsætte proceduren indtil det i artikel 17 nævnte stadium med mulighed for kun at acceptere tilsagnet, såfremt der samtidig indføres en endelig antidumpingtold;

41 en sådan kombination af foranstaltninger, som efter deres art er modstridende, er uforenelig med grundforordningens system.

42 Argumentet om, at kombinationen er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordning nr. 459/68, særlig i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10;

43 denne bestemmelse indebærer, at Kommissionen, såfremt den finder, at betingelserne herfor er opfyldt, straks kan indføre en midlertidig antidumpingtold eller træffe andre nødvendige foranstaltninger, men det kræves dog, at

foranstaltningerne træffes under hensyn til den situation, der er opstået som følge af, at tilsagnet ikke er overholdt;

44 under alle omstændigheder følger det af forordning nr. 459/68, at de foranstaltninger, der skal træffes, skal vedtages under iagttagelse af de formalitetskrav og garantier, der er foreskrevet i artikel 10.

45 Endelig er argumentet om, at forordning nr. 1778/77 er en foranstaltning sui generis med hjemmel direkte i traktatens artikel 113 og ikke underkastet bestemmelserne i forordning nr. 459/68, udtryk for en underkendelse af, at hele proceduren er forløbet inden for rammerne af bestemmelserne i denne forordning;

46 når Rådet har udstedt en generel forordning til gennemførelse af et af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsfastsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.

47 Sagsøgerne bør følgelig gives medhold i denne henseende.

48 Den ligeledes anfægtede artikel 3 i forordning nr. 1778/77 må under disse omstændigheder betragtes på samme måde som forordningens artikler 1 og 2;

49 når de tilsagn, som de fire største japanske producenter afgav, indebar, at proceduren skulle afsluttes i medfør af grundforordningens artikel 14, følger det nemlig heraf, at der ikke var anledning til at anvende artikel 17, som bemyndiger Rådet til at afgøre, om de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal tages endeligt til indtægt;

50 det fremgår i øvrigt af ordlyden af artikel 17, at afgørelse herom kun kan træffes i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold;

51 heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold;

52 denne fortolkning støttes af artikel 16, stk. 2, hvorefter Kommissionen skal forelægge Rådet et forslag om, at Fællesskabet skal gribe ind, senest en måned før udløbet af den midlertidige told;

53 fortolkningen bestyrkes ligeledes af ordlyden af artikel 17, stk. 2, litra b);

54 ifølge grundforordningens artikel 19, stk. 3, kan en midlertidig antidumpingtold nemlig kun opkræves i det omfang, der er konstateret en dumpingmargen og væsentlig skade;

55 også Rådet synes at have opfattet forholdet således, idet det i den anfægtede forordnings artikel 3 bestemte, at »de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed ... oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning«, dvs. den endelige antidumpingtold, hvis anvendelse suspenderedes.

56 Også i denne henseende bør der således gives sagsøgerne medhold;

57 da artikel 4 i forordning nr. 1778/77 kun angår ikrafttrædelsen af de forudgående bestemmelser, er der intet til hinder for, at hele forordningen annulleres.

58 Det følger af det her anførte, samt af hvad der er anført af sagsøgerne i de parallelle sager, 113/77, 119/77, 120/77 og 121/77, at forordning nr. 1778/77 er ulovlig, og at sagsøgerne derfor bør gives medhold;

59 i overensstemmelse med sagsøgernes påstand bør forordningen derfor annulleres;

60 det bør imidlertid bemærkes, at annullationen af forordning nr. 1778/77 på ingen måde berører de af de største japanske producenter afgivne tilsagn, hvorved de har forpligtet sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, og at disse tilsagn således fuld ud bevarer deres gyldighed og fortsat er underkastet bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, jf. artikel 10, i forordning nr. 459/68.

Vedrørende sagsomkostningerne

61 Idet sagsøgerne har fået medhold bør det pålægges Rådet at afholde sagsomkostningerne med undtagelse af de med interventionen forbundne omkostninger;

62 intervenienterne bør pålægges at afholde de omkostninger, som de har påført sagsøgerne ved interventionen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan annulleres.**

2. **Rådet afholder sagsomkostningerne, bortset fra omkostningerne i forbindelse med interventionen.**

3. **Intervenienterne afholder de omkostninger, som interventionen har påført sagsøgerne.**

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J.-P. WARNER
(se sag 113/77, s. 1212)